

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Præfatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

PRÆFATIO.

Hic libelli istius titulo prima fronte judicare quis posset facile, & exigua illum fore ut litatis, quandoquidem complures id hætenus suis scriptis illustraverunt argumenti, verum æquus rogatur lector, ut suum tantisper suspendat iudicium, atque consideret, unum ex illis, qui melius hac de re tractaverunt, esse ipsum Authorem, qui proinde hic brevem duntaxat exhibet Synopsin & epitomen eorum, quæ pluribus ac stylo ampliori prosecutus fuit in aliis libris superiorum ipsius jussu pro instructione Novitiorum sui ordinis impressis, quos quotquot legerunt, ex illis profecisse se profiterentur.

Ut igitur istam inde compleret epitomam, haud pauci illum orarunt vite sanctioris amantiores, ut in compendiosiori atque ad quovis seculum comportandum commodiori libello haberent omnem spiritum interiorem actionum religionis, qui in Tractatibus de vita regulari ac de ordinariis religionis officiorum explendorum methodo pluribus explicatur. Nempe stylum ampliore atque extensiore, quem in prioribus libris in gratiam Novitiorum adhibuit, illis, qui proveciores jam essent, tædio fore aut saltem esse supervacaneum existima-

runt illis, qui methodi exterioris alibi præscripta habitu imbuti jam essent, opus esse duntaxat illis, ut refricaretur memoria bonorum incentivorum, quibus eadem actiones animarentur, ac familiariores redderentur directiones illis præmittenda, ac devota quadam illis interserenda aspirationes. Ingens profectus sui spiritualis desiderium has illis, eperit cogitationes, & charitas impulit Auctorem, ut ad majorem Dei gloriam in hoc eorum faceret satis inclinationi ac propensione.

Ordo, quem sibi præstituit, in eo consistit, ut primo stabiliat generalia, atque ad omnes actiones communes, & particularia quævis Religionis officia ritè, ac virtutis cum merito peragenda principia. Tractat deinde de qualibet actione in particulari juxta ordinem diei, septimanarum ac mensium. Posthac proponit pios ac devotos sensus qui minima religionis officia commendant, atque ad illa cum aliqua interiori latitia, spiritus elevatione atque omnibus virtuosa actionis adjunctis, atque, ut vocant, circumstantiis peragenda impellunt. Primo porro loco loquitur de officiis domesticis, ac deinde de illis, quæ pertinent ad chorum & altare.

Pluribus paulò, quam initio sibi proposuisset, exponit bina exercitia, quæ recens professis præscribit, ut illos in primo earum fervore contineat, ut etiam studentibus, ut hi in suorum prosecutione studiorum de spiritu devotionis omninò nihil in minuant. Verùm id eo fecit liberius, quod hucusque nullo alio loco argumenti id genus tractaverit, cum tamen haud exigui ponderis sit ac momenti, cum & recens professor ab omnibus re-

laxa

laxationis præveniat periculis, & studentes erudiat, qua ratione studio pietatem ita conjungere deberent, in uno ea ratione ut proficiant, ut de altero nihil omnino amittant.

Ubi Synopsin hanc auspicabatur, terminare illam constituerat Tractatu loquodam de confessione & communione, inserendo copiosius examen conscientie circa peccata, quæ in conditione religiosa frequentius admitti consueverunt, quod à pluribus desideratur. At librum satis amplum esse inde deprehendit, ut nihil esse porro censuerit addendum, ac proinde istud genus argumenti in tempus aliud differendum existimat, si Deo illi vitam eo usque servare placuerit.

Fructus porro istius libelli, sicut & authoris intentio in eo sita est, ut in recens professis non modo, sed etiam in provecioribus conservet ac promoveat Spiritum devotionis, quem in suo suserunt ac degustaverunt Novitiatu, ut etiam in illis conservet, ac renovet & instaurret estimationem, quam habere oportet de omnibus & singulis, quæ in religione fiunt, atque ob oculos ponat illis incitamenta, quibus omnes eorum actiones ut animentur est necesse; illas ut faciant modo quadam elevatione, id est ratione illuminata per fidem, uti fieri viri sancti requirunt, ut in omnibus, quæ agunt, sibi met aliqua incitamenta supernaturalia præfigant, ut Deo ferventi atque attenta quadam illa offerant cum directione, atque sub illis in præsentia Dei quibusdam devotis aspirationibus se contineant.

Verissimum equidem est, prædicta omnia animabus hand obtingere in sola libri lectione, quantumvis bonus ac methodicus ille sit, quin

potius supponi debet affectus ipsius Dei, ac sancta cordis sollicitudo, ut in merito & gratia qui proficiat: id quod Prophetarum nonnemo appellat Sollicitum ambulare cum Deo. Opus etiam est fame ac siti illa iustitia, quam in Sancto Evangelio ipse Salvator noster commendat, atque, ut sic loquar, canonizat, ubi ait, **Math. 5. 6** Beati qui esuriunt & sitiunt Iustitiam: quoniam ipsi saturabuntur. Opus nihilominus est illo Spiritus fervore, ad quem Romanos suos exhortatur Apostolus, ut omnem ab illis arceat negligentiam & acediam, ubi inquit: **Rom. 12. 11.** Spiritu ferventes: sollicitudine non pigri. Opus etiam est zelo, qui respondeat fervori, quo mundani prensant pecunias ac terram effodiunt, ut thesaurum, quem ibi delitescere norunt, inveniant & quidem vero verius est, cordis mereri devotionem, ut simili perquiratur cum ardore. Si quæsieris eam quasi pecuniam, & sicut thesauros effoderis illam. Etenim si à recto deviare censentur illi, qui nimium in res temporaneas propendent, haud minus deviare est si quis parum nimis spirituales desideret.

Prov. 2. 4.

Ex istis de fame & siti, & mundanorum hominum ardore, ut in mundo proficiant, comparat omnibus colligere omnino est, quanto religiosus profectus sui spiritualis ardere debeat desiderio, quo qui carent, ne illis cuncti libri huius mundi parum proficient. Ast illo qui exarsit, non solum in via hac se conservabit, verum etiam eximie proficiet, si libro quodam instructivo ac methodico juvetur. Hanc interiore dispositionem exopto omnino in illis, in istum qui inciderint. Istis adjunge, quod sicut in mundo

mund
omni
subear
suum
domin
prepec
cuncta
atque
poterit
facere
ligiosu
sua de
dit, u
tiones
nusqu
fertur
da rat
tias im
veniat
Por
ratione
sionis
sa, qu
in illa
quarer
fuerint
heroice
nes &
factum
explev
virtut
omnin
comm
porro

mundo qui aliquid studiosius prensaverit, aliud omnino nil cogitat, & si quando alie animum subeant cogitationes, illas omnes refert ad hoc suum desiderium ac molimen, quod in ipso prædominatur: unde ab omnibus cavet, quæ illius præpedire possent executionem, atque econtrario cuncta exequitur, illam promovere quæ queant, atque ex omnibus, quantum quidem illius fieri poterit, quoad suum sibi propositum pertingat, facere contendit compendium: ita, inquam, religiosus, qui majori exastuaverit perfectionis sue desiderio ac studio, interius ita illi intendit, ut ad illam potissimum suas dirigat cogitationes omnes, & prout illius affectus magis minusque violentus ac fortis extiterit, voluntas fertur in illas, quæ illi occurrunt illius obtinenda rationes, indeque cunctas alias anime potentias impendit, ad optatum ut finem demum perveniat.

Porro inter omnes perfectionis acquirenda ratione, primum facile locum obtinet, si professionis suæ exercitia in Spiritu perficiat universa, quoniam ea ratio illi familiarior est, atque in illa tota continetur perfectio, quin alibi illam quarere sit necesse. Non defuere, qui plurimum fuerint decepti in eo, quod actiones prensarint heroicas, cum interea virtuosè actiones communes & ordinarias negligenter exercere. Unde factum fuit, ut & has & illas, pro ut decuit, non expleverint: etenim heroicarum exercendarum virtutum occasiones non nisi rarissimè, & quasi omnino procul & eminus occurrunt, cum vite communis actiones quotidiana existant. Minora porro nos disponunt ad majora, & gratiam à

Deo obtinent ista ritè exequendi, atque ubi occurrerint, ex illis faciendi compendium. Nunquid in omnium vita adverti potest sanctorum, illos ad bene peragendas actiones majores per solam pervenisse in exequendis minoribus fidelitatem?

Verùm enim vero quandoquidem in his aequè atque in illis divina relucet voluntas, omnes & singulas solo illius intuitu expleamus oportet. Majestas ipsius Dei ubique est adoranda, veluti potentia & providentia illius in cunctis apparet. Muscam aequè creavit atque elephantem, minimam Sardiniam aequè ac cete grandia: ita quoque Providentia ipsius non solum intendit colorum, statuum, & notabiliorum mundi partium conservationi, verùm etiam se eousque dimittit, ut vel ipsos caputur nostrorum pilos dinumeret, veluti ipsemet fidem facit Dei filius, ubi ait: Capilli capitis vestri omnes numerati sunt. Igitur & a nobis in omnibus sive parvis sive magnis, absque ullo discrimine aut exceptione vult glorificari.

Luc. 12. 7.

Ita quoque sicut Spiritus ipse est, sic honorari, serviri, atque adorari in Spiritu desiderat, ut magister cœlestis nos docet, cum ait: Spiritus est Deus, & eos, qui adorant eum, in Spiritu & veritate oportet adorare. Quisquis igitur exteriùs duntaxat ac sine Spiritu religionis exercitia perficeret, ne ille valde modicum Deum honoraret, ac pro se ipso omninò nihil promoveretur. Fieri quidem posset, ut dexteritate ac industria exteriori utilis communitati cum foret, laudem reportaret ab hominibus, anima tamen ipsius pro gloria cœlesti nil penitus obtineret emolumentum.

Ioan. 4. 14.

De
Orat.

lume
nes j
ritu
ctor
adve
bon
F
nile
cu
vivi
spiri
bor
min
nos
igne
reli
ex b
gna
duo
nilo
faci
mit
I
mo
licit
nec
ran
qua
aga
ille
neg
non
om
mil

lument. Siquidem coram Deo non sufficit actiones facere bonas, nisi & virtuosè atque in Spiritu illas perficiamus. Unde Seraphicus Doctor S. I. onaventura author est, non verba, sed adverbia esse, quæ à Deo remunerabuntur. Non bona inquit fecisse, sed bona bene fecisse.

Facies ac species exterior operum nostrorum nil est, nisi quedam inanis apparentia, nisi succus interior, quæ anima ac spiritus illorum est, illa vivificet. Illa comparatur arborum foliis, ac spiritus interior fructus est. Veluti idcirco arbor eo fine non est, ut folia, sed ut fructus progerminet, quos ubi vel nullos omninò vel minus bonos producit, veluti inutilis succiditur atque in ignem conicitur: ita sane timendum est, ne religiosus secundum Spiritum interioremem atque ex bonis incentivis agere qui negligeret, indignationem Dei incurreret, veluti arbor infructuosa horti domini incurrit, ubi præter umbram nil commodi conferret. Omnis arbor, quæ non facit fructum bonum, excidetur, & in ignem mittetur. Matth. 7.
19.

Et verò se ipsum & gloriam in se Dei huiusmodi religiosus ubi negligit, nunquid istud infelicitatis metuere habet, ne & negligatur à Deo, nec illi amabilis & specialis providentiæ suæ curam impertiatur? etenim nunquid æquius quidquam est, quam ut ea nobiscum ratione Deus agat, quæ cum ipso nos agimus, ac talem erga nos ille se habeat, qualem erga ipsum nos habemus? negligere est non curare, qui ergo actiones suas non curat ea intentione perficere, Deo ut placeat, omninò meretur, ut nec ipsum Deus curet, ac simili indifferentia ipsum ut habeat, gratis nimirum

rum & illustrationibus suis illum privabit, ut sicuti ignavia hactenus ac malitiâ fuit, ita deinceps in pœnam indevotus perseveret: & quantumvis professionis suæ porro indumentis convestiat, à singulariter benefaciente summi numinis protectione exclusus remanebit.

O tristem ac verè luctuosum anime religiose, à Deo amabiliter electa, vocata atque ad sanctitatem destinata que fuerat, epilogum! quam igitur necessarium est, nosmetipsos in nostris ut exercitiis ne negligamus, sed in cordibus nostris fervorem Spiritus ac spiritualis profectus nostri curam ac sollicitudinem ut conservemus, quæ interior nos, ut agamus, impellat? Sollicitum ambulare cum Deo. Spiritu ferventes, sollicitudine non pigri. Idque eo verius, quo certius est, nos statim religioso non solum nos mancipasse, ut ibi salvemur, sed ut Deum glorificemus ac nosmetipsos ut sanctificemus.

1. Thess. 4.

3.

Hæc est voluntas Dei sanctificationis vestra.

SPI-